

小学生活没烦恼

发言很重要

郑珍 [韩] / 著 Sogno秀正 [韩] / 绘 金美玲 / 译

江苏凤凰少年儿童出版社

wǒ de shǒu shì wànnéng yào

我的手是万能药

wǒ de míng zì jiàopiào xiù cǎn wàihào shì bīng xī guā
我的名字叫朴秀灿，外号是“冰西瓜”。

nǐ zhī dào wǒ zài fáng jiān lǐ gàn má hēi hēi wǒ zài zhào zhe jìng zǐ liàn xí zì
你知道我在房间里干吗？嘿嘿，我在照着镜子，练习自

wǒ jiè shào ne
我介绍呢。

guò jǐ tiān jiù yào shàng xiǎo xué le tīng shuō dào le xué xiào měi wèi tóng xué dōu yào
过几天就要上小学了，听说到了学校，每位同学都要

zài lǎo shī hé tóng xué men miàn qián zuò zì wǒ jiè shào
在老师和同学们面前做自我介绍。

shàng yòu ér yuán de shí hou xiǎo péng yǒu men zhǐ jiào wǒ de wàihào bīng xī
上幼儿园的时候，小朋友们只叫我的外号——“冰西

guā yì kāi shǐ wǒ hěn shāng xīn kě shì xiàn zài hǎo le yīn wèi wǒ yé ye shuō xī
瓜”，一开始我很伤心，可是现在好了，因为我爷爷说，西

guā bù jǐn duì shēn tǐ hǎo ér qiě xià tiān chī wán yǐ hòu gǎn jué hěn liáng kuai
瓜不仅对身体好，而且夏天吃完以后，感觉很凉快。

děng yǐ hòu zhǎng dà le wǒ yào chéng wéi néng ràng
“等以后长大了，我要成为能让

dà jiā kuài lè de xǐ jù yǎn yuán
大家快乐的喜剧演员。”

jìng zi miàn qián de wǒ jīn tiān kàn qǐ lái zhēn shuài
镜子面前的我，今天看起来真帅。

wā tā shì yì nián jí ma shuō de zhēn hǎo
“哇，他是一年级吗？说得真好！”

lǎo shī hé tóng xué men kěn dìng huì zhè yàng yì biān chēng
老师和同学们肯定会这样一边称

zàn yì biān gěi wǒ gǔ zhǎng yì xiǎng dào zhè yàng de chǎng
赞，一边给我鼓掌。一想到这样的场

jǐng wǒ jiù rěn bu zhù lù chū dé yì de biǎo qíng
景，我就忍不住露出得意的表情。

我想成为喜剧演员！

嘭！

jiù zài zhè shí hòu xiù càn a xiù càn a yé ye zài fáng jiān lǐ jiào wǒ
 就在这时候，“秀灿啊，秀灿啊！”爷爷在房间里叫我。

āi yé ye
 “唉，爷爷！”

zhǐ yào yé ye jiào wǒ wǒ jiù huì mǎ shàng pǎo guò qù yé ye fēi cháng téng ài
 只要爷爷叫我，我就会马上跑过去。爷爷非常疼爱
 wǒ wǒ de míng zì yě shì yé ye qǐ de
 我，我的名字也是爷爷起的。

duì le wǒ men jiā yǒu wǔ kǒu rén yé ye nǎi nai bà ba mā ma hé wǒ
 对了，我们家有五口人，爷爷、奶奶、爸爸、妈妈和我。

yé ye wǒ gěi nín róu róu jiān bǎng
“爷爷，我给您揉揉肩膀？”

hǎo hǎo nǐ zhēn liǎo jiě yé ye de xīn si
“好，好！你真了解爷爷的心思！”

yé ye zhǐ yào jiàn dào wǒ jiù huì lè hē hē de wǒ tài xǐ huan yé ye le
爷爷只要见到我就会乐呵呵的，我太喜欢爷爷了。

duì le duì le hē hē tài shū fu le
“对了，对了，呵呵，太舒服了！”

yé ye bì zhe yǎn jīng yì liǎn xiǎng shòu de biǎo qíng
爷爷闭着眼睛，一脸享受的表情。

shū fu ma yé ye
“舒服吗？爷爷。”

hē dāng rán shū fu le
“嗯，当然舒服了。”

zhēn de hǎo qí guài zhǐ yào wǒ de shǒu yí fàng zài yé ye de jiān bǎng shàng yé ye jiù
真的好奇怪，只要我的手一放在爷爷的肩膀上，爷爷就
huì biàn de hěn shū fu zhè shì zhēn de ma nán dào wǒ de shǒu yǒu shén me mó lì
会变得很舒服。这是真的吗？难道我的手有什么魔力？

huò xǔ wǒ de shǒu néng biàn chū mó fǎ ne
“或许我的手能变出魔法呢。”

wǒ mǎ shàng yòng shuāng shǒu róu le róu zì jǐ de liǎn dàn
我马上用双手揉了揉自己的脸蛋。

qiè nǎ yǒu shén me mó fǎ
“切，哪有什么魔法！”

wǒ hǎo shī wàng jiù shì yì shuāng pǔ pǔ tōng tōng de shǒu ma
我好失望，就是一双普普通通的手嘛。

āi ya yì diǎn dōu bù shū fu la
“哎呀，一点都不舒服啦！”

hē hē hē hē nǐ zhè xiǎo jiā huò zhēn shì de
“呵呵呵呵，你这小家伙，真是的。”

yé ye róu le róu wǒ de shǒu
爷爷揉了揉我的手。

yòng nǐ de shǒu gěi yé ye róu yí róu jiānbǎng yé ye de jiānbǎng jiù bú huì nà me tòng
 “用你的手给爷爷揉一揉肩膀，爷爷的肩膀就不会那么痛
 啦。我家孙子的手虽然还小，但是对我来说是最棒的宝贝儿！”

tīng dào zhè yàng de huà wǒ quán shēn dōu chōng mǎn le lì liàng
 听到这样的话，我全身都充满了力量。

ng kě shì yé ye de jiānbǎng jīn tiān kàn qǐ lái zěn me nà me zhǎi ne
 嗯？可是爷爷的肩膀今天看起来怎么那么窄呢？

yé ye wèi shén me nín de jiānbǎng biàn de zhè me shòu a wǒ men tái quán dào guǎn
 “爷爷，为什么您的肩膀变得这么瘦啊？我们跆拳道馆
 de xiǎo shí tou gē ge jīn nián shàng wǔ nián jí tā de jiānbǎng dōu bǐ yé ye de kuān lie
 的小石头哥哥今年上五年级，他的肩膀都比爷爷的宽咧。”

hē hē nà shì yīn wèi tā chī de duō a
 “呵呵，那是因为他吃得多吃得多啊。”

nà yé ye nín yě yào duō chī diǎn er ya nín de nián jì bǐ xiǎo shí tou gē ge
 “那爷爷您也要多吃点儿呀！您的年纪比小石头哥哥
 dà kě shì jiānbǎng què zhè me xiāo shòu
 大，可是肩膀却这么消瘦。”

yé ye de biǎo qíng hǎo xiàng yǒu xiē xiū sè
爷爷的表情好像有些羞涩。

zhè jiā huò huà shuō de zhēn hǎo shàng le xué kě dìng huì shuō de gèng hǎo
“这家伙，话说得真好！上了学，肯定会说得更好。”

hā hā dāng rán la wǒ men xiù càn duō huì shuō huà ya shàng cì zài chāo shì
“哈哈，当然啦！我们秀灿多会说话呀！上次在超市，
wǒ men zhǎo bu dào de dōng xī tā dōu néng zì jǐ wèn shòu huò yuán zhǎo chū lái ne
我们找不到的东西，他都能自己问售货员找出来呢。”

nǎi nai yì biān xiāo píng guǒ yì biān yīng hè zhe
奶奶一边削苹果，一边应和着。

yé ye nǎi nai yì zhí zài biǎo yáng wǒ
爷爷奶奶一直在表扬我。

wǒ men xiù càn dào le xué xiào yě jué duì méi wèn tí
“我们秀灿到了学校也绝对没问题！”

dāng rán le bú kàn shì shéi de sūn zǐ
“当然了！不看是谁的孙子……”

tīng dào zhè yàng de huà wǒ zhēn xiǎng kuài diǎn qù xué xiào
听到这样的话，我真想快点去学校。

kǒng bù de zì wǒ jiè shào
恐怖的自我介绍

zhōng yú shàng xué le kě shì hào qí guài zài jiā lǐ dà jiā dōu biǎo yáng wǒ yí
终于上学了。可是好奇怪，在家里大家都表扬我，一
dào xué xiào wǒ jiù méi nà me yào yǎn le
到学校我就没那么耀眼了。

fā shēng le shén me shì qing ne nà shì zài yì jié shí jiàn kè shàng
发生了什么事情呢？那是在一节实践课上……

lái dà jiā lún liú dào jiǎng tái qián gěi tóng xué men kàn kàn zì jǐ huà de huà
“来，大家轮流到讲台前，给同学们看看自己画的画，
rán hòu shuō shuō zì jǐ de mèng xiǎng
然后说说自己的梦想！”

lǎo shī de huà yīn gāng luò jiù tīng dào yǒu ge tóng xué hǎn wǒ lái wǒ lái
老师的话音刚落，就听到有个同学喊：“我来！我来！”
yuán lái shì míng yǔ ài jīng rán yòu hé nà ge yòu ér yuán de míng yǔ shì yì ge bān tā
原来是明宇。唉，竟然又和那个幼儿园的明宇是一个班，他
kě shì chū le míng de chuī niú dà wáng
可是出了名的吹牛大王。

dì yì ge jǔ shǒu zhēn shì yǒng gǎn de hái zǐ
“第一个举手，真是勇敢的孩子！”

lǎo shī chōng míng yǔ xiào le xiào
老师冲明宇笑了笑。

wǒ duō xiǎng lǎo shī yě chēng zàn wǒ yǒng gǎn ya wǒ xiān zì jǐ dī gu zhe xiǎng le
我多想老师也称赞我勇敢呀！我先自己嘀咕着，想了
xiǎng yǐ qián zài jǐng zi miàn qián liàn xí guo de nèi róng xīn xiǎng zhǐ yào dà shēng shuō chū wǒ de
想以前在镜子面前练习过的内容，心想只要大声说出我的
wài hào dà jiā jiù huì bèi dòu de hā hā dà xiào
外号，大家就会被逗得哈哈大笑。

āi ya āi ya zhè shì zěn me le
哎呀！哎呀！这是怎么了？

ō yē wǒ de mèng xiǎng shì chéng wéi yì míng xǐ jù yǎn yuán ràng dà jiā xiào
“噢耶！我的梦想是成为一名喜剧演员，让大家笑
diào yá de xǐ jù yǎn yuán yē wǒ bǐ shéi dōu gǎo xiào wǒ bǐ shéi dōu hǎo wán ō yē
掉牙的喜剧演员耶！我比谁都搞笑，我比谁都好玩。噢耶！
wǒ wǒ jiù shì lǐ míng yǔ
我，我就是李明宇！”

míng yǔ jìng rán mó fǎng le wǒ zuì xǐ huan de xǐ jù yǎn yuán hái shì yòng RAP shuō
明宇竟然模仿了我最喜欢的喜剧演员，还是用 RAP 说
chū lái de jì dé yǐ qián shàng yòu ér yuán de shí hou tā míng míng shuō guo zì jǐ de mèng
出来的。记得以前上幼儿园的时候，他明明说过自己的梦
xiǎng shì chéng wéi yì míng kē xué jiā a
想是成为一名科学家啊。

hā hā hā hā
“哈哈哈哈哈！”

wā zhēn hǎo wán
“哇，真好玩！”

tóng xué men dōu hā hā dà xiào chú le wǒ
同学们都哈哈大笑，除了我。

shén me ya wǒ dú yòu ér yuán de shí hou jiù xiǎng dāng xǐ jù yǎn yuán le

“什么呀？我读幼儿园的时候就想当喜剧演员了……”

míng yǔ xiān kāi le ge tóu ér qiě dà jiā kàn qǐ lái dōu hěn kāi xīn wǒ biàn de gèng

明宇先开了个头，而且大家看起来都很开心，我变得更

jiā yǒu qì wú lì le

加有气无力了。

dà jiā yí ge jiē yí ge dōu shàng qù shuō wán le zuì hòu zhǐ shèng xià wǒ méi shuō

大家一个接一个都上去说完了，最后只剩下我没说。

chú le míng yǔ hái yǒu hěn duō tóng xué shuō zì jǐ de mèng xiǎng shì chéng wéi xǐ jù yǎn yuán

除了明宇，还有很多同学说自己的梦想是成为喜剧演员，

suǒ yǐ wǒ de xīn qíng biàn de yuè lái yuè chà rú guǒ wǒ zài shuō xiǎng chéng wéi xǐ jù yǎn

所以我的心情变得越来越差。如果我再说说想成为喜剧演

yuán zhè bú jiù xiàng shì wǒ zài mó fǎng rén jiā le

员，这不就像是我在模仿人家了？

hái méi shuō de tóng xué kuài shàng lái ba

“还没说的同学快上来吧！”

wǒ de

“我的……”

yīn wèi yì zhí méi shuō huà sǎng mén hǎo xiàng méi dǎ kāi shēng yīn yǎ yǎ de jiù

因为一直没说话，嗓门好像没打开，声音哑哑的，就

xiàng yé ye zài shuō huà shì de hǎo qí guài

像爷爷在说话似的，好奇怪。

哇哈哈哈哈哈!

wǒ de ké ké ké ké
“我的，咳咳，咳咳!”

wǒ wèi le dǎ kāi sāng mén gù yì ké le liǎng shēng zhè xià dà jiā dōu xiào le
我为了打开嗓门，故意咳了两声，这下大家都笑了。

shén me ma wǒ bìng bú shì wèi le dòu lè dà jiā cái ké sou de a
“什么嘛！我并不是为了逗乐大家才咳嗽的啊。”

zhè shí hòu míng yǔ mǎ shàng gēn zhe wǒ ké le qǐ lái
这时候明宇马上跟着我咳了起来。

ké ké ké ké
“咳咳——咳咳——”

tā de shēng yīn jiù xiàng xué xiǎo niú jiào shì de
他的声音就像学小牛叫似的。

wā hā hā hā
“哇哈哈哈哈哈!”

dà jiā yòu dà shēng xiào le qǐ lái
大家又大声笑了起来。

wǒ dùn shí bù zhī dào gāi zěn me bàn liǎn shuā de yí
我顿时不知道该怎么办，脸“唰”的一

xià biàn hóng le
下变红了。

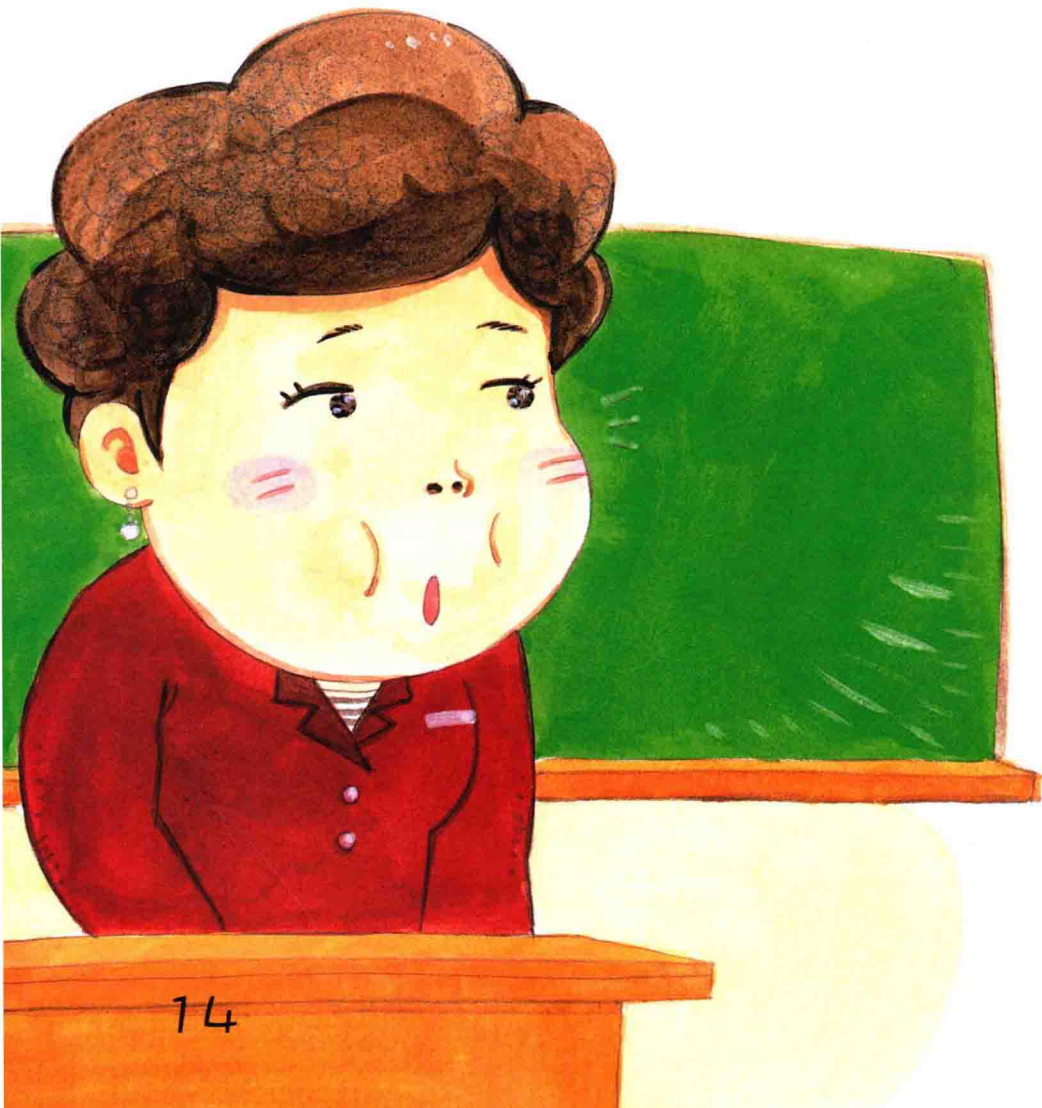

.....

wǒ de zuǐ ba jiù xiàng nián le jiāo shuǐ shì de zěn me dōu zhāng bu kāi shēn tǐ yě
我的嘴巴就像黏了胶水似的，怎么都张不开，身体也
xiàng jìn le bīng xiāng yí yàng gǎn jué quán shēn bīng liáng
像进了冰箱一样，感觉全身冰凉。

míng yǔ ya bù néng nà yàng xiù càn dào qián miàn shuō huà shì bu shì yǒu diǎn er
“明宇呀，不能那样！秀灿，到前面说话是不是有点儿
jǐn zhāng a nà wǒ men xià cì zài shàng lái shuō ba
紧张啊，那我们下次再上来说吧。”

lǎo shī kàn zhe wǒ de yǎn shén jiù xiàng kě lián wǒ yí yàng
老师看着我的眼神，就像可怜我一样。

wǒ chuí tóu sàng qì de huí dào le zì jǐ de zuò wèi shàng
我垂头丧气地回到了自己的座位上。

wǒ dèng le yì yǎn míng yǔ tā lè hē hē de cháo wǒ tǔ le tǔ shé tóu
我瞪了一眼明宇，他乐呵呵地朝我吐了吐舌头。

tiān na wǒ zhēn xiǎng zuān jìn lǎo shǔ dòng lǐ
天哪！我真想钻进老鼠洞里。

zěn me bàn ne jiā rén hái yǐ wéi wǒ dào le xué xiào yí dìng huì yǒng gǎn de shuō chū
怎么办呢？家人还以为我到了学校，一定会勇敢地说出

zì jǐ xiǎng shuō de huà ne
自己想说的话呢。

wò shì lǎo hǔ
卧室老虎

zhǐ yào lǎo shī hǎn wǒ de míng zì wǒ de xīn jiù huì gē dēng yí xià
只要老师喊我的名字，我的心就会“咯噔”一下。

hǎo qǐng piào xiù cǎn tóng xué huí dá yí xià ba
“好，请朴秀灿同学回答一下吧。”

.....

wǒ de liǎn hóng de fā tàng zuǐ ba yě gān de shuō bu chū huà lái
我的脸红得发烫，嘴巴也干得说不出话来。

wǒ zǒng jué de zhǐ yào zhāng zuǐ jiù huì xiàng shàng cì nà yàng fā chū qí guài de shēng
我总觉得只要张嘴就会像上次那样发出奇怪的声

yīn zhēn pà yòu nào chū xiào huà lái
音，真怕又闹出笑话来。

bù zhī dào ma nà xià cì yí dìng yào huí dá ō lǎo shī shuō
“不知道吗？那下次一定要回答噢。”老师说。

āi — wǒ zhòng zhòng de tàn le yì kǒu qì
唉——我重重地叹了一口气。

wǒ jué de tóng xué men hǎo xiàng dōu zài yòng shī wàng de yǎn shén kàn zhe wǒ
我觉得同学们好像都在用失望的眼神看着我。

āi yō tài diū rén le wǒ zhǐ néng shēn shēn de mái xià le tóu
哎哟，太丢人了，我只能深深地埋下了头。

